

Milujme samotu

Franz Spirago

24. septembra 2020 ✝ Cirkev

Máme milovať samotu. V samote dostávame mnohé pôsobiace milosti, chránime sa od mnohých pokušení a hriechov a vzmáhame sa v cnosti. Sám Kristus utekal do samoty, hneď na horu (Jn 6, 15), hneď na pustatinu (Lk 5, 16), hneď na horu Olivetskú (Lk 22, 39) a strávil tento čas najviac v modlitbe. Vieme tiež, že sa svätí mužovia často uťahovali do samoty a konali tam duchovné cvičenia. Tak robil zakladateľ rehole sv. Benedikt; žil 3 roky v jaskyni v horách. Sv. Ignác Loyolský strávil dlhší čas v jaskyni Manreskej. Tí, čo teraz zaznaní a skrytí žijú v Bohu, ukážu sa v sláve s Kristom (Kol 3, 3-4). Samotárskeho života je akýmsi životom zemskeho anjela (sv. Ján Zlatoústý). V samote dostávame mnohé pôsobiace milosti. V samote sa nám prihovára Duch Svätý. Lúbezné zvuky počujeme len vtedy, keď sa hluku stráňime; hlas Boží len vtedy, keď od lomu svetského utekáme. Čím viac sme vzdialení od hluku svetského, tým bližší sme Tvorcovi svojmu (sv. Tomáš Kempenský). Ó samota! Na tebe utešene kvitnú Kristove kvety, v tebe sa darí dôverné obcovanie s Bohom (sv. Hieronym). Samotou teda dôjdeme pravej spokojnosti. Blahoslavenstvo je ovocie, ktoré len v tieni samoty rastie. Ak by ťa márnosť vyhnala zo samoty, skoro zbadáš, že svet je veľké pole, na ktorom žne sa viac mrzutosti, ako radosti (Galura).

Samota nás chráni od pokušení a hriechov, ako prístav chráni plavca od búrky a brál. Kým bol Adam sám, nezhrešil; no keď mal ženu, tak áno (sv. Ambróz). Noe skryl sa do korábu a ušiel potope. Včely počas búrky lezú do kláta, vtáci do svojich hniezd; jelene utekajú pred poľovníkom do húštin. Tak i my v samote ujdeme nástrahám diabolským. Už mudrc Seneca dosvedčil: „Kedykoľvek bol som medzi ľuďmi, vždy som sa vrátil domov ako menší človek.“

Samota prispieva k zachovaniu a rozmnoženiu cnosti. Vzácne korenie si podrží svoju vôňu len keď je zatvorené, no nie, keď je vystavené povetriu. Jablká ostanú sviežimi len v kôrke, ale nie, keď sú olúpané. Tak i cnosť podržíme v samote, ale nie v hluku svetskom. Ktokoľvek prišiel k dokonalosti, prišiel k nej len samotou (sv. Basileus).

Kto však zas s nešlachetným úmyslom samotu vyhľadáva, bude mať z toho tiež veľkú škodu.

No napriek všetkej samote nesmieme byť odlúďmi, ale musíme ísť do spoločnosti ľudskej, keď volá nás povinnosť alebo láska k blížnemu. Aj Matka Božia navštívila svoju príbuznú Alžbetu, aby jej blahoželala (Lk 1, 39). Utekaj od sveta nie telom, ale v obcovaní; lebo on nemá diabolскеj prirodzenosti, ale je len diablom pokazený (sv. Ján Zlatoústý).

Prebraté z: *Ľudový katolícky katechizmus*, SSV, Trnava 1907

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/milujme-samotu/>